

Umjetničke i druge zbirke darovane Gradu Zagrebu

Grad Zagreb je vlasnik 29 zbirki i ostavština iznimne kulturno-povijesne i umjetničke vrijednosti koje su, u razdoblju od 1946., Zagrebu izravno darovali privatni kolekcionari, umjetnici, ugledni građani, ili njihovi nasljednici, kao i tri velike zbirke i ostavštine koje je Grad Zagreb kupoprodajnim ugovorima otkupio od bivših vlasnika.

Darovanjima i otkupom privatnih zbirki Grad Zagreb je postao vlasnikom više od 230.000 predmeta (slika, skulptura, fotografija, knjiga, predmeta umjetničkog obrta i dr.). Većina darovanih i otkupljenih zbirki zaštićena su kulturna dobra, suvise cjeline kojima je u postupku darovanja ili otkupa ustanovljena kulturno-povijesna i umjetnička relevantnost i uključene su u zagrebačku kulturnu i turističku ponudu. U ime Grada Zagreba zbirka, kao i nekretninama koje sa pojedinim zbirka čine jedinstvenu cjelinu, upravljaju muzejsko-galerijske i slične ustanove u Gradu Zagrebu.

Darovane i otkupljene zbirke dio su zagrebačkoga i hrvatskog kulturnog identiteta te svjedoče o ukusu, afinitetima, kulturnim navikama i materijalnom statusu zagrebačkih građanskih obitelji te o dosegima zagrebačkih i hrvatskih umjetničkih i kolekcionarskih krugova.

Darovatelji Gradu Zagrebu posebno su svjesni

Zbirka arhitekta Viktora Kovačića, Muzej grada Zagreba

vrijednosti povijesnih, kulturnih i umjetničkih biljega i značenja sačuvanja kulturne baštine.

Mnogi od njih su, bez obzira jesu li predmete sabirali po kriterijima vlastitoga interesa, ili su uz svoje zbirke odrastali nasljeđujući ih unutar obitelji, postali vrsni stručnjaci i specijalisti za određenu građu i sadržaje te su, darujući svoju zbirku, ili obiteljsku ostavštinu Gradu Zagrebu, darovali i svoje životno djelo s kojim su ponekad bili neraskidivo povezani sve do svoje smrti. Svoje su zbirke stvorili i sačuvali s puno strasti, ljubavi i entuzijazma, uz samoodricanje i veliku ustrajnost.

Zašto volim Zagreb?

Vesna Kusin
povjesničarka umjetnosti

Zašto volim Zagreb? Kakvo pitanje? Može li se Zagreb ne voljeti? Teško! Svatko ima neki svoj razlog. I oni koji su tu rođeni i oni koji u njega dođoše i ostadoše ne mogavši se više od njega rastati. A ja? Rođena sam tu, u njegovoj najstarijoj jezgri – „povrh starog Griča brda“, u jednoj od gornjogradskih uličica, onoj slijevoj, bez izlaza ili prolaza – Visokoj, dakle na najvišoj točki Gradeca. Ta ulica danas poprima sliku mog djetinjstva tek kada iz nje izgone automobile zbog državnčkih posjeta što završavaju u Pongračevoj palači u kojoj su odsjedali razni i brojni državnici. A tada, ona se doimala kao zajedničko dvorište sve djece te ulice. Iz nje sam postepeno otkrivala Zagreb, prvo Gornji pa Donji grad, a onda širenje grada prema jugu. Odrastala sam sa Zagrebom. Sa svim njegovim manama i vrlinama.

Izbravši povijest umjetnosti kao svoje profesionalno opredjeljenje, uvijek sam ga promatrala drugim očima. Poštovala sam njegove povijesne vrijednosti, borila se uvijek britkim novinarskim tekstovima za očuvanje njegove baštine, ali i promicala kvalitetnu suvremenu arhitekturu u nastajanju, koja je Zagrebu davala pečat svoga vremena. Vremena u kojem nove generacije ostavljaju trag kontinuirane

gradogradnje i novog urbanog oblikovanja grada. Od gornjogradskih uličica, raspoređenih još u srednjovjekovnom rasteru, do novo-zagrebačkih avenija, Zagreb je uspio zadržati mjeru čovjeka, što mu daje prednost pred brojnim europskim metropolama, koje rado posjećujemo, ali se još radosnije vraćamo svom Zagrebu. Jer, svuda je lijepo, a doma najljepše. A Zagreb je dom gotovo četvrtine stanovnika Hrvatske. Za grebom su se prvi stanovnici buduće hrvatske metropole nastanili još u pretpovijesti. Zar nije čudno susresti se danas s tim svjedočanstvima in situ upravo u Muzeju grada Zagreba, negdašnjem samostanu klarisa, podignutom na mjestu prapočetka Zagreba? A potom se s te točke spustiti u park šumu Tuškanac, kojom Medvednica jedan svoj krak spušta do samog središta grada. Malo koji europski grad ima takvu prirodnu privilegiju. Ali i prije te spoznaje voljela sam Zagreb, njegov Tuškanac i Maksimir, savske obale na kojima nikada nije izgrađena davno obećana luka, za čime ne žalim, Bundeke onaj stari, kao i novouređeni, Botanički vrt te zelene oaze uzavreloga grada. Danas volim i Jarun, kao i neke dijelove Novoga Zagreba, koji su, kada su nastajali, izazivali svojevrstnu strepnju, upravo tom novom slikom na koju se trebalo priviknuti. Ali, volim i zagrebačka pri-

gradska naselja što su nekoć bila sela u okolici grada. Volim ih otkrivati i njima tumarati, kao što neki vole kročiti pitoresknim gornjogradskim ulicama, ili šetati Zrinjvcem i Mažurancem. Volim tu različitost Zagreba, to njegovo šaroliko bogatstvo.

Ne, neću tvrditi da je Zagreb idealan grad, jer idealan grad ne postoji. Ali, Zagreb ima svoju ljepotu, šarm i toplinu. Ima i tu ljudsku dimenziju. Nije onda čudno da sam sa Zagrebom cijeli život u nekom posebnom prisnom odnosu, sentimentalno vezana od djetinjstva do danas. Ta život mi je na različite načine utkan u Zagreb, moj grad!